

prima instanță - (Judecătoria Botanica) V. Midrigan
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu

ÎN C H E I E R E

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de societatea pe acțiuni "Termoelectrica",

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de societatea pe acțiuni "Termoelectrica" împotriva Direcției Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica cu privire la încasarea datoriei și dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica, casată hotărârea Judecătoria Botanica municipiul Chișinău din 01 noiembrie 2016 și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 18 februarie 2016 societatea pe acțiuni "Termoelectrica" a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica cu privire la încasarea datoriei și dobânzii de întârziere.

În motivarea cererii de chemare în judecată societatea pe acțiuni "Termoelectrica" a indicat că în baza contractului privind livrarea energiei termice nr. 344 din 02 februarie 2009 încheiat cu Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica, ultima și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice.

Conform contractului în cauză, determinarea cantității de energie termică se efectuează pe măsurare directă cu ajutorul sistemelor de măsurare, montate pe bransamentul care deservește fiecare consumator, în punctul de delimitare a instalațiilor. Pentru energia termică livrată consumatorul era obligat să achite lunar plata costului energiei utilizate, conform tarifelor stabilite.

Menționează că din cauza neonorării obligațiilor contractuale prin neachitarea facturilor de plată pentru energia termică, s-a acumulat o datorie la consumul de energie termică pentru perioada 01.04.2015 în sumă de 3.757.555.95 lei. Astfel,

nerespectarea de către consumator a obligațiilor sale contractuale a generat calcularea pentru perioada 01.04.2015-11.11.2015 a dobânzii de întârziere în sumă de 545.067,79 lei.

La 29 iunie 2016 în adresa pîrîtului a fost expediată reclamația, însă nu a fost primit nici un răspuns.

Societatea pe acțiuni "Termoelectrica" solicită încasarea de la Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica a datoriei în sumă de 3.757.555,95 lei și a dobânzii de întârziere în sumă de 545.067,79 lei pe perioada 01.04.2015-11.11.2015.

La 30 septembrie 2016 societatea pe acțiuni "Termoelectrica" a înaintat cerere privind concretizarea pretențiilor din acțiune, solicitînd încasarea de la Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica a dobânzii de întârziere în mărime de 545.067,79 lei pentru perioada 01.04.2015-11.11.2015 și a taxei de stat în mărime de 50.000 lei (f.d. 96 Vol. I).

Prin hotărârea Judecătoria Botanica municipiul Chișinău din 01 noiembrie 2016 acțiunea a fost admisă și s-a încasat de la Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica în beneficiul societății pe acțiuni "Termoelectrica" dobînda de întârziere în mărime de 545.067,79 lei pentru perioada 01.04.2015-11.11.2015 și taxa de stat în mărime de 50.000 lei (f.d. 154-157 Vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, a fost admis apelul declarat de Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica, anulat hotărârea Judecătoria Botanica municipiul Chișinău din 01 noiembrie 2016 și pronunțată o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă (f.d. 187-194 Vol. I).

La 28 aprilie 2017 societatea pe acțiuni "Termoelectrica" a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurentul societatea pe acțiuni "Termoelectrica" în motivarea recursului a menționat că instanța de apel a interpretat în mod eronat legea.

De asemenea, a menționat că în conturile de plată recepționate de intimat era indicată data limită dispusă spre achitare, precum și faptul că în caz de întârziere a plății pentru consumul energiei termice vor fi aplicate prevederile art. 619 Cod civil. Prin urmare, consideră că deoarece Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica a fost în întârziere la plata sumelor scadente în baza contractului de furnizare a energiei termice, aceasta are obligația de a compensa dobînda de întârziere pentru perioada admisă a întârzierii.

Astfel, din cauza întârzierii plății, recurentul a fost în imposibilitate de a stinge datoriile față de creditorii săi.

La fel relatează că Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica nu a prezentat probe că nu a executat obligația de plată a valorii energiei termice consumate din cauza unei forțe majore sau a cazului fortuit. Or, neachitarea datoriei pe motiv că fondurile bănești necesare în activitatea Direcției Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica îi sunt oferite de Consiliul Municipal Chișinău prin intermediul Direcției Generale Finanțe a Consiliului municipal Chișinău nu constituie o forță majoră nici o imposibilitate fortuită de executare.

Deci, consideră că odată ce bugetul Direcției Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica este gestionat prin intermediul Direcției Generale Finanțe a Consiliului municipal Chișinău și dobînda de întârziere va fi suportată de autoritatea care a generat-o, situație ce exclude aplicabilitatea dispozițiilor art. 603 al. (1) Cod civil și

art. 617 al. (5) Cod civil, în raport cu drepturile societății pe acțiuni ”Termoelectrica” și nu scutește Direcția Educație, Tineret și Sport sectorul Botanica de obligația pentru plata dobânzii de întârziere.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis decizia la 09 februarie 2017.

Decizia instanței de apel a fost expediată în adresa părților la data de 20 februarie 2017 (f.d. 195 Vol. I), însă date privind recepționarea de către părți a deciziei, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 28 aprilie 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant

regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de societatea pe acțiuni ”Termoelectrica” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de societatea pe acțiuni ”Termoelectrica” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari